

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 grudnia 2013 r. (data prezentaty) powód Wyższa Szkoła (...) w W. wniósł do Sądu Rejonowego dla (...)w W. pozew przeciwko A. F. (obecnie T.) o zapłatę kwoty 3336,85 zł na którą składała się kwota 2400 złotych należności głównej z tytułu nieopłaconego czesnego za październik, listopad oraz grudzień 2005 roku oraz skapitalizowane odsetki ustawowe w kwocie 936,85 zł liczone od dnia 21 grudnia 2010 r. do dnia wniesienia pozwu . Nadto powód domagał się dalszych odsetek ustawowych od całej dochodzonej pozwem należności od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wnosił również o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż pozwana w dniu 16 września 2005 roku zawarła umowę o usługi edukacyjne, w której zobowiązała się do terminowego wnoszenia opłat z tytułu czesnego. Pozwana nie zapłaciła należności na październik, listopada i grudzień 2005 roku a z dniem 31 grudnia 2005 roku została skreślona z listy studentów.

(pozew – k. 2-3v)

W dniu 30 grudnia 2013 r. tutejszy Sąd w sprawie II Nc 39195/13 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał zapłacić pozwanej na rzecz powoda kwotę łączną 3336,85 zł oraz kwotę 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(nakaz zapłaty z 30 grudnia 2013 r. – k. 17)

W dniu 6 lutego 2014 r. (data prezentaty) pozwana wniosła sprzeciw od niniejszego nakazu zapłaty, w którym przyznała fakt zawarcia umowy o świadczenie usług edukacyjnych jednak odnosząc się do kwestii poniesienia opłaty za czesne podniosła iż z uwagi na znaczny upływ czasu nie jest w stanie pamiętać czy czesne to zostało zapłacone czy też nie. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia oraz wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

(sprzeciw od nakazu zapłaty z 6 lutego 2014 r. – k. 18-20)

Pismem z dnia 30 maja 2014 r. (data prezentaty) powód wniósł odpowiedź na sprzeciw pozwanej w której podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. W uzasadnieniu powód podniósł, że zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego jest niezasadny albowiem roszczenie z umowy o świadczenie usług edukacyjnych przedawnia się z upływem lat 10. Zdaniem powoda umowa zawarta między stronami jest nowym rodzajem umowy, która wykształciła się w ostatnich latach w związku z rozwojem niepublicznego szkolnictwa wyższego a w sprawie nie znajdują zastosowania przepisy szczególne dotyczące umowy zlecenia a w szczególności art. 751 kc. Również wykluczyć należy trzyletni termin przedawnienia przewidziany dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej albowiem prowadzenie przez uczelnie działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W związku z tym, powód wniósł o uwzględnienie powództwa i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na sprzeciw pozwanej – k. 37-38)

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2014 roku Sąd zawiesił postępowanie do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy I C 1638/13, w której Sąd postanowieniem z dnia 9 maja 2014 roku przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne : czy termin przedawnienia roszczenia o zapłatę czesnego wynikającego z umowy o warunkach odpłatności za studia o której stanowi art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku o szkolnictwie wyższym (Dz.U. t.j. 2012 poz. 572 ze zm) określa art. 118 kc czy art. 751 pkt. 2 kc w zw z art. 750 kc, a także czy roszczenie uczelni o zapłatę czesnego jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 118 kc.

(protokół rozprawy w sprawie I C 1638/13 k. 102

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2014 roku Sąd Najwyższy odmówił podjęcia uchwały.

(k. 168 akt I C 1638/13)

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 roku Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny odwoławczy oddalił apelację powoda – (...) Sp z o.o. w W. – od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. oddalającego powództwo

(k. 187 akt I C 1638/13)

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2015 roku Sąd podjął postępowanie w sprawie.

(postanowienie k. 51)

Przed zamknięciem rozprawy powód popierał powództwo a pozwana wносиła o jego oddalenie. Ponadto pozwana oświadczyła, że z tego co pamięta to należności o które toczy się sprawa zostały przez nią opłacone, a z uwagi na upływ czasu nie posiada dowodów zapłaty. Dodatkowo oświadczyła, iż powód w 2008 r. wezwał ją do zapłaty, po czym wyjaśniła sprawę telefonicznie, po tym czasie powód nie kontaktował się w żaden sposób z pozwaną.

(dowód – protokół posiedzenia z 23 czerwca 2014 r. - k. 42; protokół posiedzenia z 14 sierpnia 2014 r. - k. 45; protokół posiedzenia z 24 marca 2016 r. - k. 64; protokół posiedzenia z 6 czerwca 2016 r. - k. 66).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 września 2005 r. pozwana A. F. (obecnie T.) zawarła z Wyższą Szkołą (...) w W. umowę o świadczenie usług edukacyjnych. Powód działający jako niepaństwowa szkoła wyższa zobowiązał się do zapewnienia pozwanej jako studentowi warunków do rozwijania wiedzy i umiejętności poprzez udostępnienie kadry naukowo – dydaktycznej oraz bazy naukowej, lokalowej i bibliotecznej.

Zgodnie z § 4 pozwana była zobowiązana do dokonywania terminowych płatności czesnego należnego za każde 10 miesięcy (od października do lipca włącznie) w roku akademickim, do dziesiątego dnia każdego miesiąca oraz wszelkich innych opłat związanych ze studiowaniem, w wysokości określonej zarządzeniem Rektora dotyczącym opłat obowiązujących na studiach w danym roku akademickim. Zgodnie z zarządzeniem (...) Rektora Wyższej Szkoły (...) w W. czesne za studia pozwanej wynosiło 800 zł miesięcznie za I rok studiów, 710 zł miesięcznie za II i III rok studiów.

(dowód: umowa między Wyższą Szkołą (...) w W. z 16 września 2005 r. – k. 14; zarządzenie (...) Rektora Wyższej Szkoły (...) w W. – k. 12-13).

Pozwana nie uiściła opłat za czesne w miesiącu październiku, listopadzie i grudniu 2005 roku na łączną kwotę 2400 złotych.

(dowód : pozw k. 3)

Decyzją (...) Dziekana Wyższej Szkoły (...) w W. Wydział Architektury z dnia 2 stycznia 2006 r., pozwana na podstawie pkt. 8 Zarządzenia (...) Rektora (...) i § 48 pkt. 3 Statutu Wyższej Szkoły (...) w W. z dniem 31 grudnia 2005 r. została skreślona z listy studentów Wydziału Architektury z powodu zaległości finansowych, a mianowicie braku opłat czesnego.

(dowód: decyzja (...) z dnia 2 stycznia 2016 r. – k. 15).

W dniu 23 maja 2008 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległych opłat z tytułu czesnego w kwocie 2400 zł. Ponadto wyznaczył pozwanej dodatkowy termin płatności oznaczony na 23 czerwca 2008 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 16).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy. Ich wiarygodność i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, jak również Sąd nie powziął wątpliwości co do ich wiarygodności. Bezspornym był fakt, iż pozwana zawarła z powodem przedmiotową umowę o świadczenie usług edukacyjnych z której wynikał obowiązek zapłaty czesnego. Pozwana podnosiła co prawda iż najprawdopodobniej zapłaciła czesne lecz nie posiada obecnie dowodów zapłaty jednak Sąd uznał tą okoliczność za nieudowodnioną gdyż pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń a to na niej zgodnie z art. 6 kc spoczywał ciężar dowodu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu, wobec zasadności wywiedzionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Jak wynika z treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 roku wydanego w sprawie IV CSK 1/07 (LEX nr 274225) Skuteczność zarzutu przedawnienia nie jest związana z poprawnym powołaniem przepisu prawa materialnego decydującego o terminie przedawnienia roszczenia objętego sporem. Samo podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające dla konieczności jego rozpoznania i nakazuje rozważenie przez sąd, jaki jest termin przedawnienia określonego roszczenia.

Przede wszystkim wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 316 kpc Sąd wydaje wyrok biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Przepis ten dotyczy zarówno stanu faktycznego jak i prawnego, zatem Sąd zobligowany jest wziąć pod uwagę stan prawny obowiązujący w chwili zamknięcia rozprawy.

W dniu 1 października 2014 r. weszła w życie ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2014r., poz. 1198). Na skutek tej nowelizacji do ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 27 lipca 2005 r. wprowadzony został między innymi przepis art. 160a, który znacznie szerzej niż dotychczasowe przepisy reguluje kwestie umów dotyczących warunków odpłatności za studia zawieranych między uczelnią a studentem. Zgodnie z ust. 7 wskazanego przepisu, **roszczenia wynikające z takiej umowy przedawniają się z upływem lat trzech**. Ustawodawca wprowadził także przepisy intertemporalne. Zgodnie z treścią art. 32 wskazanej wyżej ustawy nowelizującej, **do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 160a ust. 7 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą**. Pozwana podpisała z powodem umowę o świadczenie usług edukacyjnych w dniu 16 września 2005 roku a zatem po wejściu w życie ustawy o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005 roku. Zawarty przez strony kontrakt o świadczenie nauki w której określono prawa i obowiązki stron niewątpliwie stanowi umowę w „w sprawie warunków odpłatności za studia”, o jakiej stanowi art. 32 wskazanej ustawy nowelizującej, toteż znajdzie on zastosowanie w niniejszej sprawie. Powyższe przenosi się na uznanie, iż termin przedawnienia roszczeń strony powodowej wynosi 3 lata i upłynął w 2008 r., a zatem przed datą wniesienia powództwa, co nastąpiło w dniu 20 grudnia 2013 r. Z tych względów powództwo podlega oddaleniu w całości.

Niezależnie jednak od powyższego, w ocenie Sądu, biorąc pod uwagę fakt, iż strony zawarły umowę to świadczenie usług edukacyjnych a zatem umowę cywilnoprawną, do świadczeń z tej umowy można również odpowiednio stosować przepisy art. 750 k.c. w zw. z art. 751 pkt 2 k.c., w tym także okresy przedawnienia. Sąd w obecnym składzie nie podziela stanowiska wyrażonego w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2015 roku (III CZP 67/15) odnośnie braku możliwości stosowania tych przepisów.

Stosownie do treści art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Jako przykłady umów, do których ten przepis będzie miał zastosowanie zwyczajowo

wymienia się umowy o nauczanie a także o wychowanie, o sprawowanie opieki, o pielęgnowanie, o świadczenie usług medycznych, zawierane w szczególności z różnego rodzaju prywatnymi placówkami oświatowymi i wychowawczymi (przedszkolami, szkołami), zakładami leczniczymi, opiekuńczymi, korepetytorem, lekarzem, pielęgniarką, opiekunką do dziecka.

Umowa, którą pozwana zawarła z Wyższą Szkołą (...) w W., jest umową o świadczenie usług z zakresu nauczania. Umowa ta została zawarta w celu świadczenia usług edukacyjnych przez prywatną placówkę oświatową. Sąd nie traci z pola widzenia, że niektóre aspekty umowy o świadczenie usług edukacyjnych są uregulowane w ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 572 ze zm.) Przepis art. 160 ust. 3 tej ustawy nałożył bowiem na wszystkie uczelnie wyższe, zarówno publiczne, jak i niepubliczne, obowiązek zawierania ze studentami pisemnych umów określających "warunki odpłatności za studia". Jednak przepisu tego nie należy interpretować w sposób rozszerzający. W ocenie Sądu, nie można uznać, że wprowadza on nowy, odrębny typ umowy nazwanej, która nie podlegałaby regulacji określonej w art. 750 k.c. Nakładając na uczelnię obowiązek zawarcia umowy określającej warunki odpłatności za studia, ustawodawca zdecydował się wprowadzić wymóg pisemnego regulowania relacji finansowych pomiędzy uczelnią a studentami, co miało służyć ochronie studentów przed dodatkowymi, nieuzasadnionymi i nieprzewidywanymi w umowie opłatami. Przede wszystkim natomiast umowa o naukę między studentem a uczelnią, której niektóre elementy objęte zostały dyspozycją przepisu art. 160 ust. 3 ustawy z 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym, ma charakter cywilnoprawny i oparta jest na dwustronnych zobowiązaniach. Przedmiotem umowy są usługi edukacyjne świadczone przez szkołę wyższą posiadającą określone uprawnienia do wykonywania tej działalności. Student zobowiązuje się do wnoszenia opłat, a uczelnia do należytego świadczenia usług edukacyjnych. W ocenie Sądu, do umowy takiej stosuje się zatem odpowiednio przepisy o zleceniu.

Zgodnie z treścią art. 751 pkt 2 k.c. z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone.

Powyższy przepis wyróżnia pewne kategorie umów do których ma zastosowanie, posługując się kryterium przedmiotowym i podmiotowym. Należy zatem rozważyć występujące w art. 751 pkt 2 k.c. pojęcia „nauka” oraz „osoba trudniąca się zawodowo takimi czynnościami”.

Zgodnie ze Słownikiem Języka Polskiego termin „nauka” oznacza uczenie się, kształcenie się lub uczenie, kształcenie kogoś; lekcje, studia, edukację. W umowie z 16 września 2005 r. zawartej między stronami jest zapisane, że Wyższa Szkoła (...) w W. zobowiązuje się do zapewnienia warunków do rozwijania wiedzy i umiejętności poprzez udostępnienie kadry naukowo-dydaktycznej oraz bazy naukowej, lokalowej i bibliotecznej (umowa §2). W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, bez wątpienia powództwo dotyczy roszczeń z tytułu nauki w rozumieniu art. 751 pkt 2 k.c. Zarazem oczywistym jest, że Wyższa Szkoła (...) w W. posiada przymiot osoby, która zawodowo trudni się nauką. Uczelnia ta prowadziła studia w sposób profesjonalny, w dodatku przez osoby posiadające do tego odpowiednie kwalifikacje. W przeciwnym razie, w ogóle nie mogłaby prowadzić działalności dydaktycznej, nauczać studentów i uzyskać stosownego zezwolenia Ministra Edukacji Narodowej na prowadzenie tego typu działalności.

Mając na względzie powyższe, w ocenie Sądu, realiach niniejszej sprawy uprawnionym jest zastosowanie dwuletniego terminu przedawnienia z art.751 pkt 2 k.c., co powoduje, że roszczenia powoda przedawniły się już w 2007 roku .

W orzecznictwie utrwalony jest trafny, w ocenie Sądu w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, pogląd, że roszczenie o odsetki przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (vide: uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r., w sprawie III CZP 42/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 149). Wobec powyższego w niniejszej sprawie, przedawnione jest również dochodzone przez powoda roszczenie o odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie powoływanych wyżej przepisów prawa i art. 117§2 kpc oddalił powództwo jako przedawnione.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda